

Κάπως έτσι ξεκίνησε μια ωραία, τρυφερή μα και συγκλονιστική για τα σύγχρονα απάνθρωπα δεδομένα ιστορία, μιας μάνας και της κόρης της...

Χρόνια παραδοσιακά, απλά, ταπεινά και φτωχά. Οικογενειακές στιγμές, που όντως θα συγκινούσαν και τον πλέον αδιάφορο. Ο πατέρας με κόπο και μόχθο παλεύει να μεγαλώσει τα παιδιά του, η μάνα, η τροφός και υφάντρα του σπιτιού, γίνεται κάθε ημέρα θυσία για να αναστήσει τα παιδιά της. Πράγματι, τί χαρακτηριστική εικόνα, εκείνη της μάνας να κρατά από το χέρι την μονάκριβη κόρη της και να την οδηγεί με θαλπωρή και αγάπη ανεπιτήδευτη, δειλά- δειλά στα πρώτα βήματα της ζωής.

Ένα ταξίδι ξεκινά, μια ανθρώπινη ιστορία παίζεται μπροστά μας, εμείς ας κρατήσουμε το νήμα της και ας υφάνουμε μέσα του ο καθένας τους προβληματισμούς και τα ερωτηματικά του.

...Τα χρόνια πέρασαν, τα παιδιά άνοιξαν τα φτερά τους και πέταξαν λεύτεροι σαν τα πουλιά στο μακρύ και ανάντι δρόμο της ζωής. Τώρα πια κτίζουν δικές τους οικογένειες, νέα μέλη προστίθενται σ' αυτές, θλίψεις, χαρές, όμορφες στιγμές συνθέτουν το παζλ της ζωής τους. Μα ξάφνου, ένα απρόσμενο γεγονός, έρχεται να

συνταράξει την γαλήνη και να αναπροσαρμόσει τα δεδομένα της πορείας τους. Τι συνέβη; Θα απορήσετε... Αγώνας, αγωνία για την μάνα που τώρα πια δείχνει τα πρώτα αρνητικά σημάδια μιας αρρώστιας που την είπαν... ναι καλά θυμάμαι...Αλτσχάιμερ . Και τώρα τί μέλλει γενέσθαι; Ερωτήσεις απανωτές στους γιατρούς, απορίες στους ειδικούς, ψάξιμο στο internet...Ένας πανικός! Πόσο άσχημο το συναίσθημα να περιμένεις να μάθεις, να δεις τα αποτελέσματα των εξετάσεων, να σου πουν οι γιατροί. Η πορεία ήταν διαγεγραμμένη και προκαθορισμένη. Η μάνα ξέχασε ποια ήταν, δεν θυμόταν το όνομά της. Ματιές στα βλαστάρια της, μα ο χρόνος δε γυρνούσε πίσω.

Και τώρα ενώπιον μας η εικόνα που μας συγκλόνισε...

Η κόρη, με τρυφερότητα κρατά το χέρι της μάνας που την πρωτο-κράτησε στην αγκαλιά της, που δεν την καταλαβαίνει, ίσως δεν την αναγνωρίζει, την κοιτά, μα απόκριση δεν παίρνει. Την οδηγεί στο νοσοκομείο για μια κρίσιμη εξέταση. Μένει μαζί της. Εκεί, κοντά της, αφουγκράζεται την αγωνία της, χαϊδεύει το χέρι της και αισθάνεται το δικό της χάδι. Τελικά οι καρδιές πάλλονται, στον ίδιο ρυθμό, σημαίνουν τον γλυκόηχο ήχο της αγάπης, που δεν μπορεί να ξεχαστεί, να σβήσει και να λησμονηθεί.

Όλα όπως τότε. Τότε που η μάνα βάσταζε από το χέρι το παιδί της, τώρα το παιδί γίνεται μάνα και σηκώνει το βάρος της μητέρας, που πήρε το ρόλο του παιδιού.

Βλέπετε, ένα άγγιγμα, μπορεί να φτάσει μέχρι τα τρίσβαθα της ψυχής. Να ξεπεράσει τα ανθρώπινα δεδομένα. Να δώσει δύναμη, να εμπνεύσει κουράγιο, να δείξει ευγνωμοσύνη, να εκφράσει συμπόνια... να.... Θα πεις! Ένα άγγιγμα! Ναι, ένα άγγιγμα, που όταν χρειάζεται και πρέπει γίνεται ένα λεπτό άγγιγμα ψυχής.

Και μια συμβουλή:

Αν χρειαστεί, τώρα ή κάποτε, σε στιγμή δύσκολη και λυπητερή, να είσαι εκεί, κοντά, δίπλα, μέσα στον πόνο, κοντά στον πονεμένο, συμπαραστάτης στον αδικημένο, να στέκεσαι όρθιος κρατώντας το χέρι, της μάνας, του πατέρα, του αδελφού, του φίλου.

Μη διστάσεις να το κάνεις...

Πηγή: llazaros.blogspot.gr